

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866910736/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

almindelige, men den forudsætter endogsaa den indre Naturanskuelse, som er saa sjelden, for at faates og skattes.

Steffens selv tilstaaer, at den halvkultiverede skal røres udenfra indad, og derfor ønskede Jeg at beholde den ydre Naturanskuelse i sin simple ædle Form. —

Dog, Jeg vilde mere, og maae i Følge mit Maal ville mere, thi hin simple naturlige Poesi finder Jeg dog taus optaget af de nyere Digtere. Jeg vilde beholde en Del af, hvad De kalde Sentimentalitet, fordi Jeg troer, den har sin store Nytte, fordi Jeg føler, det dog er bedre at røres udenfra end slet ikke at røres. — Men just fordi min Grund var praktisk, just derfor har den ingen Vægt, thi det er dog nok, som Steffens siger, at enhver Videnskab har sin eyendommelige uendelige Tendents, som er ganske uafhængig af dens praktiske Anvendelse. —

I Hovedsagen maae Jeg da bekende Mig til de ny Pœters Tro, uden derfor at indrømme, hvad De ville, at der, paa Skakespæer og nogle Italiænere som [læs: samt] Levninger af Provensalerne [nær], ingen Digter var til fra Grækernes blomstrende Tid indtil Goethe. Dette kan Jeg ikke indrømme for nærværende Tid, da nysse Læsning af og Tænkning over de Værker, som prange med Digtetiteln, blandt Romere, Galler, Britanner, Germaner og Skandinaver, maatte gaae forud for denne Dom, naar den skal have noget Værd. — Mange, ¹⁸⁸⁰ har Jeg aldrig læst, og slet Ingen har Jeg læst, siden Jeg blev Mig mine Begreber tydelig bevidst, thi det er egentlig først i dette Nu. Jeg har altsaa ey kunnet anvende et Begreb, Jeg enten slet ikke havde eller dog kun dunkelt ahnede. —

Haardt synes det Mig vist nok at troe, en Virgil, Horats, Ovid, have i saa mange Aarhundrede[r] faret under falsk Flag, uden at vorde kendte selv af Grækenlands varme Beundrere; men Jeg kan heller ikke paastaae at være henreven af nogen iblandt dem, ligesom Jeg godt kan finde Mig i, Ovid bliver atter relegeret, skønt Jeg med Fornøjelse har læst hans smukke Vers, og beundret hans spillende Vid. —

En Tvivl kan Jeg imidlertid ikke afholde Mig fra, og det er, om ikke adskillige af De, der saa ubarmhertig fradømmes al Digtereksistents, ey have under en anden Form besiddet hint *οσιον*¹, der udgør Poesiens Sjel. —

Ogsaa finder Jeg den Fordring billig, at de Digtere, der føle sig ophøvede over den ydre Anskuelse, dog ikke foragte eller

¹ ο: Guddommelige.